

“मीठे बच्चे- अब घर जानु छ त्यसैले देही-अभिमानि बन, एक बाबालाई याद गन्यौ भने अन्त मति सो गति हुन्छ ।”

प्रश्न:- बाबाले तिमीलाई कुनचाहिँ एउटा अद्भुत रहस्य सुनाउनु भएको छ ?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! यो अनादि अविनाशी ड्रामा बनेको छ, यसमा हरेकको पार्ट निश्चित छ । जे भए पनि नयाँ केही छैन । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! यसमा मेरो पनि कुनै बडाई छैन, म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु । यो अद्भुत रहस्य सुनाएर बाबाले मानौं आफ्नो पार्टको महत्त्व कम गरिदिनु भएको छ ।

गीत:- आखिर वह दिन आया आज.....

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले यो गीत गाइरहेका छौ । बच्चाहरूले जान्दछन्- कल्पपछि फेरि हामीलाई धनवान, स्वस्थ र सम्पत्तिवान् बनाउन, पवित्रता, सुख, शान्तिको वर्सा दिन बाबा आउनुहुन्छ । ब्राह्मणहरूले पनि आशीर्वाद दिन्छन् नि- आयुष्मान भव, धनवान भव, पुत्रवान भव । तिमी बच्चाहरूलाई त वर्सा मिलिरहेको छ, आशीर्वादको कुनै कुरा छैन । बच्चाहरूले पढिरहेका छन् । जान्दछन्- ५ हजार वर्ष पहिले पनि हामीलाई बाबाले आएर मनुष्यबाट देवता, नरबाट नारायण बन्ने शिक्षा दिनु भएको थियो । बच्चाहरू जसले पढ्छन्, उनले जान्दछन्- हामी के पढिरहेका छौं ? पढाउनेवाला को हुनुहुन्छ ? उनीहरू मध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछन् । यो त भन्दछन् नै, हामी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ वा दैवी राज्य स्थापना भइरहेको छ । आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना भइरहेको छ । पहिले शूद्र थियौं फेरि ब्राह्मण बन्यौं, फेरि देवता बन्नु छ । दुनियाँमा कसैलाई यो थाहा छैन- अहिले हामी शूद्र वर्णका हौं । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- यो त सत्य कुरा हो । बाबाले सत्य बताएर, सत्य खण्डको स्थापना गरिरहनु भएको छ । सत्ययुगमा भुट, पाप आदि केही पनि हुँदैन । कलियुगमा नै अजामिल, पाप आत्माहरू हुन्छन् । यो समय हो बिल्कुल रौरव नर्क । दिन-प्रतिदिन रौरव नर्क देखिन्छ । मनुष्य यस्तो-यस्तो कर्तव्य गरिरहन्छन्, जसबाट बुझिन्छ- बिल्कुलै तमोप्रधान दुनियाँ बन्दै गइरहेको छ । यसमा पनि काम महाशत्रु हो । कोही मुश्किल पवित्र शुद्ध रहन सक्छ । पहिले फकीरहरूले भन्दथे- यस्तो कलियुग आउनेछ, जहाँ १२-१३ वर्षको कुमारीहरूले बच्चा जन्माउँछन् । अहिले त्यो समय हो । कुमार-कुमारी आदि सबैले गन्दा गरिरहन्छन् । जब बिल्कुलै तमोप्रधान बन्छन्, तब बाबा भन्नुहुन्छ- म आउँछु, मेरो पनि ड्रामामा पार्ट छ । म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु । तिमी बच्चाहरूको लागि कुनै नयाँ कुरा छैन । बाबाले यसरी नै सम्झाउनु हुन्छ । चक्र लगायौ, नाटक पूरा भयो । अब बाबालाई याद गन्यौ भने तिमी सतोप्रधान बनेर सतोप्रधान दुनियाँको मालिक बन्छौ । कति साधारण रीति सम्झाउनु हुन्छ । बाबाले कुनै आफ्नो पार्टलाई यति महत्त्व दिनुहुन्न । यो त मेरो पार्ट हो, नयाँ कुरा छैन । हर ५ हजार वर्षपछि मलाई आउनुपर्छ । ड्रामामा म बाँधिएको छु । आएर तिमी बच्चाहरूलाई धेरै सहज यादको यात्रा बताउँछु । अन्त मति सो गति... यो यस समयको लागि नै भनिएको हो । यो अन्तकाल हो नि । बाबाले युक्ति बताउनु हुन्छ- म एकलाई याद गन्यौ भने सतोप्रधान बन्छौ । बच्चाहरूले पनि जान्दछन्- हामी नयाँ दुनियाँको मालिक बन्छौं । बाबा घरी-घरी भन्नुहुन्छ- कुनै कुरा नयाँ छैन । एउटा जिन्नको

कहानी सुनाउँछन् नि- उसले भन्यो काम देऊ... उसलाई भनियो- सिँढी चढ अनि भर । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- यो पनि भर्ने र चढ्ने खेल हो । पतितबाट पावन, पावनबाट पतित बन्नु छ । यो कुनै मुश्किल कुरा छैन । छ धेरै सहज, तर युद्ध कुनचाहिँ हो ? यो नबुझनाले शास्त्रहरूमा लडाईको कुरा देखिदिएका छन् । वास्तवमा माया रावणमाथि जित प्राप्त गर्ने भीषण लडाई हो । बच्चाहरूले देखेका छौ- हामी घरी-घरी बाबालाई याद गछौँ, फेरि याद टुट्छ । मायाले दियो निभाइदिन्छ । यसमा गुलबकावलीको पनि कहानी छ । बच्चाहरूले जित पाउँछन् । धेरै राम्रोसँग चल्छन् फेरि माया आएर दियो निभाइदिन्छ । बच्चाहरूले पनि भन्छन्- बाबा ! मायाको तुफान त धेरै आउँछन् । अनेक प्रकारको तुफान पनि बच्चाहरूको पासमा आउँछन् । कहिलेकाहीँ त जोडसँग यस्तो तुफान आउँछ, जसले ८-१० वर्षको पुराना राम्रो-राम्रो वृक्ष पनि गिर्छन् । बच्चाहरूले जान्दछन्, वर्णन पनि गर्छन् । राम्रा-राम्रा मालाको दाना थिए । आज छैनन् । यो पनि उदाहरण छ, हात्तीलाई गोहीले खायो । यो हो मायाको तुफान ।

बाबा भन्नुहुन्छ- यी ५ विकारसँग सम्हाल राखेर चल । यादमा रह्यौ भने मजबुत हुन्छौ । देही-अभिमानी बन । बाबाको यो शिक्षा एकै पटक मिल्छ । यस्तो कहिल्यै अरू कसैले भन्दैनन्- तिमी आत्म-अभिमानी बन । सत्ययुगमा पनि यस्तो भनिदैन । नाम, रूप, देश, काल सबै याद त रहन्छ नै । यस समय तिमीलाई सम्झाउँछु- अब फर्केर घर जानु छ । तिमी पहिले सतोप्रधान थियौ, सतो-रजो-तमोमा तिमीले पूरा ८४ जन्म लियौ । त्यसमा पनि नम्बरवन यी हुन् । अरूको ८३ जन्म पनि हुन सक्छ, यिनले पूरा ८४ जन्म लिन्छन् । यी सबैभन्दा पहिले श्री नारायण थिए । यिनको लागि भनिन्छ मतलब सबैको लागि बुझिन्छ, धेरै जन्मको अन्त्यमा ज्ञान लिएर फेरि यी नारायण बन्छन् । वृक्षमा पनि देखाइएको छ नि- यहाँ तल श्री नारायण र अन्तिममा माथि ब्रह्मा खडा छन् । तल राजयोग सिकिरहेका छन् । प्रजापितालाई कहिल्यै परमपिता भनिदैन । परमपिता एकलाई भनिन्छ । प्रजापिता फेरि यिनलाई भनिन्छ । यी देहधारी हुन्, उहाँ विदेही, विचित्र हुनुहुन्छ । लौकिक बाबालाई पिता भनिन्छ, यिनलाई प्रजापिता भनिन्छ । उहाँ परमपिता त परमधाममा रहनुहुन्छ । प्रजापिता ब्रह्मालाई परमधाममा हुनुहुन्छ भनिदैन । उनी त यहाँ साकारी दुनियाँमा हुन्छन् । सूक्ष्मवतनमा पनि होइन । प्रजा त हुन्छन् स्थूल-वतनमा । प्रजापितालाई भगवान् भनिदैन । भगवान्को कुनै शरीरको नाम हुँदैन । मनुष्य तन जसको नाम राखिन्छ, त्यसबाट उहाँ न्यारा हुनुहुन्छ । आत्माहरू वहाँ रहन्छन् भने स्थूल नाम-रूपबाट अलग हुन्छन् । तर आत्मा त हुन् नि । साधु-सन्त आदिले केही पनि जान्दैनन् । उनीहरूले त केवल घरबार छोड्छन् । बाँकी दुनियाँको विकारको अनुभवी त हुन् नि । सानो बच्चालाई केही पनि थाहा हुँदैन, यसैले उनलाई महात्मा भनिन्छ । ५ विकारको उनलाई थाहा हुँदैन । साना बच्चाहरूलाई पवित्र भनिन्छ । यस समय त कोही पनि पवित्र आत्मा हुन सक्दैन । सानो बच्चा ठूलो हुन्छ फेरि पनि पतित त भनिन्छ नि । बाबा सम्झाउनु हुन्छ- सबैको अलग-अलग पार्ट यस ड्रामामा निश्चित छ । यस चक्रमा कति शरीर लिन्छौ, कति कर्म गछौँ, जुन सबै फेरि दोहोरिनु छ । सबैभन्दा पहिले आत्मालाई चिन्नु छ । यति सानो आत्मामा ८४ जन्मको अविनाशी पार्ट भरिएको छ । यही हो सबैभन्दा अचम्मको कुरा । आत्मा पनि अविनाशी छ । ड्रामा पनि अविनाशी छ, बनिबनाउ छ । यस्तो भनिदैन- कहिलेदेखि शुरू भयो ? प्राकृतिक भन्छन् नि । आत्मा कस्तो छ, यो ड्रामा कसरी बनेको छ ! यसमा कसैले

२०७२ पौष ९ बिहीबार २४-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

केही पनि गर्न सक्दैन । जस्तै समुद्र अथवा आकाशको अन्त्य पाउन सकिँदैन । यो अविनाशी ड्रामा हो । कति आश्चर्य लाग्छ । जसरी बाबा आश्चर्यजनक हुनुहुन्छ, त्यसैगरी ज्ञान पनि बडो आश्चर्यजनक छ । कहिल्यै कसैले भन्न सक्दैन । सबै कलाकारहरूले आ-आफ्नो पार्ट खेल्न आउँछन् । नाटक कहिले बन्दो, यो कसैले प्रश्न उठाउन सक्दैन । धेरैले भन्छन्— भगवान्लाई के आवश्यकता पर्‍यो, जसले दुःख सुखको दुनियाँ बनाउनुभयो । अरे, यो त अनादि हो । प्रलय आदि हुँदैन । बनिबनाउ छ, यस्तो कहाँ कसैले भन्न सक्छ र— यो किन बनाइयो ? आत्माको ज्ञान पनि बाबाले तिमीलाई तब सुनाउनुहुन्छ जब समझदार बन्छौ । तिमीले दिन-प्रतिदिन उन्नति गर्दै जान्छौ । पहिले-पहले त बाबा धेरै कम सुनाउनु हुन्थ्यो । अद्भुत कुरा थियो फेरि पनि आकर्षण त थियो नि । त्यसले खिच्यो । भट्टीको पनि आकर्षण थियो । शास्त्रहरूमा फेरि देखाइएको छ— कृष्णलाई कंसपुरीबाट निकालेर लगे । अहिले तिमीले जान्दछौ— कंस आदि त वहाँ हुँदै हुँदैन । गीता, भागवत, महाभारत यी सबै आपसमा सम्बन्धित छन् । वास्तवमा केही पनि होइन । सम्झन्छन्— यो दशहरा आदि त परम्परादेखि चल्यै आएको हो । रावण के चीज हो, यो पनि कसैले जान्दैन । जो देवी-देवता थिए उनै तल भर्दै-भर्दै पतित बनेका छन् । धेरै पुकार उनैले गर्छन्, जो धेरै पतित बनेका छन् । यसैले पुकार्छन् पनि— हे पतित-पावन । यो सबै कुरा बाबा नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ । सृष्टि चक्रको आदि-मध्य-अन्त्यलाई अरू कसैले जान्दैन । तिमीले जानेर चक्रवर्ती राजा बन्छौ । त्रिमूर्तिमा लेखिएको छ— यो तिम्रो ईश्वरीय जन्म-सिद्ध अधिकार हो । ब्रह्माद्वारा स्थापना, शंकरद्वारा विनाश, विष्णुद्वारा पालना..... विनाश पनि अवश्य हुनु छ । नयाँ दुनियाँमा धेरै कम हुन्छन् । अहिले त अनेक धर्म छन् । सम्झन्छन्— एक आदि सनातन देवी-देवता धर्म छँदै छैन । फेरि अवश्य त्यो एक धर्म हुनुपर्छ, महाभारत पनि गीतासँग सम्बन्धित छ । यो चक्र घुमिरहन्छ । एक सेकेण्ड पनि बन्द हुन सक्दैन । कुनै नयाँ कुरा छैन, धेरै पटक राजाई लियौं । जसको पेट भरिएको हुन्छ, उनीहरू गम्भीर रहन्छन् । भित्र बुझ्दछन्— हामीले कति पटक राजाई लियौं, हिजोको नै कुरा हो । हिजो देवी-देवता थियौं फेरि चक्र लगाएर आज हामी पतित बनेका छौं, फेरि हामीले योगबलबाट विश्वको बादशाही लिन्छौं । बाबा भन्नुहुन्छ— कल्प-कल्प तिमीले नै बादशाही लिन्छौ । अलिकति पनि फरक पर्न सक्दैन । राजाईमा कोही कम, कोही उच्च बन्छन् । यो पुरुषार्थबाट नै हुन्छन् ।

तिमीले जान्दछौ— पहिले हामी बाँदरभन्दा पनि खराब थियौं । अब बाबाले मन्दिर लायक बनाइरहनु भएको छ । जो राम्रा-राम्रा बच्चाहरू छन्, उनको आत्माले महसुस गर्छ, वास्तवमा हामी त कुनै कामका थिएनौं । अहिले हामी हीरा समान बनिरहेका छौं । कल्प-कल्प बाबाले हामीलाई पेनीबाट पाउण्ड बनाउनु हुन्छ । कल्प पहिलेकाले नै यी कुरालाई राम्रोसँग बुझ्दछन् । तिमीले पनि प्रदर्शनी आदि गर्छौं, नयाँ केही छैन । यिनीद्वारा नै तिमीले अमरपुरीको स्थापना गरिरहेका छौ । भक्ति मार्गमा देवी आदिको कति मन्दिरहरू छन् । यो सबै हुन् पुजारीपनका सामग्री । पूज्यपनको सामग्री केही पनि छैन । बाबा भन्नुहुन्छ— दिन-प्रतिदिन तिमीलाई गहन प्वाइन्टहरू सम्झाइ रहन्छु । पहिलेका धेरै प्वाइन्टहरू तिम्रो पासमा राखेका छौ । त्यो अब के गर्छौ ? यत्तिकै परिरहन्छन् । वर्तमानमा त बापदादाले नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू सम्झाइ रहनुहुन्छ । आत्मा यति सानो बिन्दु छ, उसमा सारा पार्ट भरिएको छ । यी प्वाइन्टहरू पहिलेका कापीहरूमा कहाँ छन् र । फेरि पुराना प्वाइन्टहरूलाई तिमी के गर्छौ ? अन्तिमको रिजल्ट नै काममा आउँछ । बाबा भन्नुहुन्छ— कल्प पहिले पनि तिमीलाई

२०७२ पौष ९ बिहीबार २४-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
यसरी नै सुनाएको थिएँ । नम्बरवार पठिरहन्छन् । कुनै विषयमा तल-माथि भइरहन्छन् । व्यापारमा
पनि ग्रहदशा बस्छ, यसमा हर्टफेल हुनु छैन । फेरि उठेर पुरुषार्थ गरिन्छ । मनुष्य कंगाल हुन्छन्
भने पनि, फेरि धन्दा आदि गरेर धेरै धनवान बन्छन् । यहाँ पनि कोही विकारमा गिर्छन्, फेरि पनि
बाबा भन्नुहुन्छ— राम्रोसँग पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाऊ । फेरि चढ्न शुरू गर्नुपर्छ । बाबा
भन्नुहुन्छ— गिन्यौ फेरि चढ । यस्ता धेरै छन्, गिर्छन् फेरि चढ्ने कोसिस गर्छन् । बाबाले मनाही
कहाँ गर्नुहुन्छ र । बाबा जान्नुहुन्छ— यस्ता पनि धेरै आउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— पुरुषार्थ गर । फेरि
पनि केही न केही सहयोगी त बन्छन् नि । ड्रामा प्लान अनुसार नै भनिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा
बच्चाहरू ! अब तृप्त भयौ ? धेरै गोता खायौ, अब फेरि पुरुषार्थ गर । बेहदको बाबाले त यस्तो
भन्नुहुन्छ नि । बाबाको पासमा कति आउँछन्, मिलन मनाउन । भन्दछु— बेहदको बाबाले भनेको
मान्दैनौ ? पवित्र बन्दैनौ ! बाबाले आत्मा सम्भरेर आत्मालाई भन्नुहुन्छ त्यसैले तीर अवश्य लाग्छ ।
सम्भ्र, स्त्रीलाई तीर लाग्छ भने भन्छन्— म त प्रतिज्ञा गर्छु । पुरुषलाई लाग्दैन । फेरि पछि गएर
उनलाई पनि चढाउने कोसिस गरिन्छ । फेरि यस्ता पनि धेरै आउँछन्, जसलाई स्त्रीले ज्ञानमा लिएर
आउँछन् । अनि भन्छन्— स्त्री त मेरो गुरु हुन् । ती ब्राह्मणले विवाहमा गाँठो बाँध्ने समयमा भन्छन्—
यिनी तिम्रो गुरु ईश्वर हुन् । यहाँ बाबा भन्नुहुन्छ— तिम्रो एकै बाबा सबैथोक हुनुहुन्छ । मेरो त
एक, दोस्रो न कोही । सबैले उहाँलाई नै याद गर्छन् । उहाँ एकसँग नै योग लगाउनु छ । यो देह पनि
मेरो होइन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी
बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै पनि ग्रहचारी आयो भने निराश भएर बस्नु हुँदैन । फेरि पुरुषार्थ गरेर, बाबाको
यादमा रहेर उच्च पद पाउनु छ ।
- २) स्वयंको स्थिति यादद्वारा यस्तो मजबुत बनाउनु छ, जसले गर्दा कुनै पनि मायाको
तुफानले आक्रमण गर्न नसकोस् । विकारदेखि आफ्नो सम्हाल गरिरहनु छ ।

वरदानः— आफ्नो महानता र महिमालाई जान्ने सर्व आत्माहरूमा श्रेष्ठ विश्वद्वारा पूज्यनीय भव
हरेक ब्राह्मण बच्चा वर्तमान समय विश्वका सर्व आत्माहरूमा श्रेष्ठ छौ र भविष्यमा
विश्वद्वारा पूज्यनीय हुन्छौ । नम्बरवार भएर पनि लास्ट नम्बरको दाना पनि विश्वको
अगाडि महान छ । आजसम्म पनि भक्त आत्माहरूले लास्ट नम्बरको दानालाई पनि
आँखामा राख्छन् किनकि सबै बच्चाहरू बापदादाको नयनको तारा हुन्, नूरे रत्न हुन् ।
जसले एक पटक मनदेखि, सच्चा दिलले आफूलाई बाबाको बच्चा निश्चय गरे, डाइरेक्ट
बाबाका बच्चा बने, उनीहरूलाई महान वा पूज्यनीय बन्ने चिठ्ठा वा वरदान अवश्य
मिल्छ ।

स्लोगनः— स्थिति सदा खजानाहरूले सम्पन्न र सन्तुष्ट रह्यो भने परिस्थिति बदलिन्छ ।